
Μαζικά μέσα ενημέρωσης και φεμινισμός

Η **Agwenda Blair**, δημοσιογράφος με πλούσιο συγγραφικό έργο, γράφει ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο για το επίμαχο αυτό θέμα. Κάνει τη θλιβερή διαπίστωση ότι ο φεμινισμός αποτελεί για τους αρχισυντάκτες θέμα χωρίς ενδιαφέρον για τους αναγνώστες ή ακροατές, θέμα «βαρετό». Και αν καμιά φορά θέματα σχετικά με θετική δράση στις εργασιακές σχέσεις ή για παιδικούς σταθμούς βρίσκονται στην πρώτη σελίδα, είναι εκεί μόνο γιατί δέχονται την επίθεση κάποιων συντηρητικών διανοητών ή επειδή το θέμα συζητείται στο Κογκρέσσο. Οι φεμινίστριες έχουν κάποια πρόσβαση μόνο αν είναι προσωπικότητες αναγνωρισμένες, όπως η Bella Azdug. Σε μια τηλεοπτική εκπομπή σχετική με τέτοια θέματα, στο τέλος αναφέρουν από καθήκον την φεμινιστική άποψη, αφιερώνοντας σ' αυτήν τον ίδιο χρόνο που αφιερώνουν για έναν μικρό σεισμό σε κάποιο απόμακρο νησί...

Αντίθετα απόψεις που στρέφονται εναντίον του Γυναικείου Κινήματος και του τρόπου ζωής που απορρέει από αυτό, καθώς και βιβλία με τέτοιες αντιδραστικές θεωρίες, γίνονται σήμερα ολοσέλιδα μεγάλων περιοδικών όπως το «TIME» και το «NEWSWEEK».

Πριν από είκοσι χρόνια, το φεμινιστικό κίνημα ήταν κάτι καινούργιο, και κάθε διεκδίκησή του εξασφάλιζε τουλάχιστον μια στήλη κάποιας εφημερίδας. Οι καινούργιες, επαναστατικές απόψεις του φεμινισμού έκαναν τους εκδότες να αποφασίσουν ότι αποτελούσαν πράγματι «είδηση». Και η δημοσιότητα που ακολούθησε το κίνημα εκείνη την εποχή βοήθησε τρομερά στην εξάπλωσή του. Οι περισσότεροι άνθρωποι συμφωνούν σήμερα ότι οι γυναίκες πρέπει να πληρώνονται όσο και οι άνδρες. Ότι η φροντίδα των παιδιών δεν είναι αποκλειστικά γυναικεία. Και το δικαίωμα της γυναίκας για νόμιμη έκτρωση έγινε πραγματικότητα, παρόλο που δέχεται συ-

νεχή επίθεση. Αυτές οι νίκες δεν είναι παρά μια αρχή, αλλά εξασφάλισαν ότι τα φεμινιστικά παράπονα αυτά καθεαυτά δεν αποτελούν πια νεωτερισμό. Ως αποτέλεσμα, δεν αποτελούν πια «είδηση».

Το γυναικείο κίνημα εξακολουθεί να πιέζει για τους ίδιους στόχους, αλλά εκείνο που φαίνεται ενδιαφέρον σήμερα στα μέσα μαζικής ενημέρωσης είναι οι φωνές ή τα βιβλία εκείνων που περιγράφουν ποιά είναι τα λάθη του κινήματος: Επαγγελματίες γυναίκες που εγκαταλείπουν τη σταδιοδρομία τους για να φροντίσουν τα παιδιά τους, γυναίκες που αυτοαποκαλούνται φεμινίστριες και μιλούν ενάντια στο δικαίωμα για άμβλωση, και νεώτερες γυναίκες που αποκαλούνται «μετάφεμινίστριες» και λένε ότι βρίσκουν τον φεμινισμό υπερβολικά παλαιοδοτικό, άσχετο και αρνητικό.

Το ίδιο έγινε και με τον αγώνα για τα πολιτικά δικαιώματα: κερδήθηκαν κάποια πράγματα, αλλά ο ρατσισμός εξακολούθησε να κάνει τη ζωή των μαύρων δυστυχισμένη. Και τώρα όταν υπάρχει κάποια κάλυψη του Τύπου είναι για να δώσει το βήμα σε μαύρους συντηρητικούς της κυβέρνησης του Ρέηγκαν που μιλούν ενάντια στη θετική δράση.

Η Blair σημειώνει επίσης το γεγονός ότι οι γυναίκες εξακολουθούν να είναι ελάχιστες σε διευθυντικές θέσεις τόσο στις τηλεοράσεις όσο και στις εφημερίδες. Ένα ποσοστό 14% γυναικών καλύπτουν υψηλές θέσεις στις τηλεοράσεις και 11,8% στις εφημερίδες.

Έδωσε επίσης έμφαση στο γεγονός ότι οι φεμινίστριες δεν βρίσκουν πάντα τον κατάλληλο τρόπο για να περάσουν τις ειδήσεις που τους ενδιαφέρουν. Δύο σημαντικά γεγονότα λόγω χάρη κατόρθωσαν να έχουν πλήρη κάλυψη, γιατί αναφέρονταν σε συγκεκριμένους αριθμούς. Έρευνες απέδειξαν στην Καλιφόρνια ότι έπειτα από ένα χρόνο μετά το διαζύγιο το επίπεδο ζωής των γυναικών πέφτει σε ποσοστό 73% ενώ

των ανδρών ανεβαίνει σε ποσοστό 42%. Η δεύτερη έρευνα ήταν της Στατιστικής Υπηρεσίας και απέδειξε ότι οι μισοί από τους διαζευγμένους πατεράδες δεν δίνουν τίποτα για τη συντήρηση των παιδιών τους. Οι φεμινίστριες φρόντισαν να διαδόσουν αυτούς τους αριθμούς σε όλη την χώρα και να προκαλέσουν τη γενική κατακραυγή. Γενικά, τα θέματα που αγγίζουν και τα παιδιά έχουν καλύτερη τύχη στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Το άλλο πράγμα που είχε αρκετή κάλυψη από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ήταν η πρόταση ενός σχεδίου νόμου για την παροχή πληρωμένης άδειας για την γέννηση, υιοθεσία, ή σοβαρή ασθένεια ενός παιδιού ή γονέα. Αυτό το σχέδιο νόμου έχει πολλές πιθανότητες να ψηφιστεί γιατί παρουσιάστηκε σαν πρόβλημα που δεν αφορά μόνο τις γυναίκες αλλά όλες τις οικογένειες.

Συμπερασματικά, η έλλειψη πρόσβασης στον τύπο δεν είναι μόνο δικό μας λάθος, πιθανότερο να είναι λανθασμένος ο τρόπος που λειτουργούν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Και είναι πολύ να ζητάμε από τις φεμινίστριες να αναμορφώσουν τον Τύπο ενώ προσπαθούν να αναμορφώσουν την πατριαρχική κοινωνία. Πρέπει λοιπόν να αντιμετωπίσουμε τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έτσι όπως είναι σήμερα. Αυτό σημαίνει ότι αν θέλουμε να προκαλούμε την προσοχή του Τύπου, πρέπει να παρουσιάσουμε τις ειδήσεις μας κατά τρόπο ενδιαφέροντα. Και πρέπει επίσης να ξεοδέσουμε περισσότερα χρήματα για θέματα ενημέρωσης.

Για μερικές, αυτός ίσως φανεί συμβιβασμός με ένα σύστημα που θεωρούμε απωθητικό. Αλλά δεν θα έπρεπε τότε να ξαφνιάζονται αν οι άνθρωποι που αγνοούν τον τρόπο λειτουργίας των μέσων μαζικής ενημέρωσης αγνοούνται κι αυτοί με τη σειρά τους από αυτά.